

PROP DE VOSALTRES

Sempre en defensa de la vida

Estimats diocesans:

Quan un membre del Poble de Déu li recorda a un dels seus pastors que s'ha oblidat d'escriure o parlar d'algun tema important de la vida cristiana, es queda pensatiu o li entren sentiments de mala consciència per no haver presentat correctament i adequada el missatge que transmet l'Església per a tot l'orbe catòlic com un servei al món d'avui.

A mi em passa en algunes circumstàncies de la vida pastoral. En concret, en el tema de la defensa de la vida, des de la concepció fins a la mort natural, o en aquest mateix marc, mantenir una posició clara davant l'avortament o l'eutanàsia; també ressaltar el gran valor de les cures pal·liatives o l'acompanyament de les dones embarassades davant una decisió transcendental en les seves pròpies vides. O el maltractament de la dona en l'àmbit familiar o professional. En definitiva, tot allò que significa la defensa i la cura de la vida humana com el primer i gran regal que ens fa Déu a tots els éssers humans.

Per reduir en part aquesta primera apreciació recorro als escrits setmanals, ja publicats, de la meua dedicació pastoral a la nostra diòcesi amb la finalitat de comprovar la importància que he donat a aquest tema de forta repercussió a la nostra societat. Es calma el meu sentiment quan veig que han estat cinc comentaris, durant els mesos de març, destinats a sensibilitzar a la comunitat diocesana sobre la preocupació i la contundent resposta de l'Església respecte a la defensa de la vida humana malgrat la polèmica que produeix dins la so-

cietat o el consegüent rebuig que genera el seu plantejament. I, en concret, ho fa amb motiu de la festa de l'Anunciació del Senyor, el dia 25 de març. En tots els meus comentaris em faig eco del missatge que els bisbes de la Comissió Episcopal per a la Família i la Defensa de la Vida de la Conferència dirigeixen a tot el poble de Déu. El d'enguany fa referència al missatge del Papa sobre el Jubileu que ha convocat i introdueix el terme «esperança» com a substrat doctrinal d'aquesta celebració jubilar. El citat missatge porta per títol: **«Abraçant la vida, construïm esperança»**.

Reconec que la polarització d'idees i sentiments en què viu la nostra societat no permet un cert assossegament en la manifestació de les pròpies conviccions sense ser acusat de mantenir postures properes a una determinada visió política. La temptació és molt clara: el silenci per no molestar als qui defensen la posició contrària. Avui, sense renun-

ciar a les nostres profundes conviccions, seguirem la línia, ressaltant la problemàtica actual i sense buscar desqualificacions, que marca el Papa en la butlla de convocatòria, i recull la Comissió, quan assenyalava que un dels signes d'esperança consisteix en «tenir una visió de la vida plena d'entusiasme per compartir amb els altres», quan incideix en la falta de garanties laborals i tutel·les socials adequades davant la recerca única de beneficis més que per tenir cura de les relacions, quan recorda la quantitat immensa d'avortaments que es produeixen a Espanya (només l'any 2023, 103.097), quan es demana impulsar polítiques públiques que no només protegeixin les famílies, si-

nó que també afavoreixin un entorn econòmic i social propici per a que els joves puguin formar-les amb estabilitat. Això inclou assegurar llocs de treball dignes i estables, un salari just, un habitatge adequat i oferir incentius que facin dissuadir d'haver de migrar. Per la resta, és fonamental revaloritzar la maternitat, reconeixent-la no només com un acte biològic, sinó com una verdadera vocació que ha de rebre suport i ser celebrada. És terrible que per algú això suposi una teoria del passat més fosc.

Són molts aspectes concomitants d'aquest tema que ens ocupa i preocupa, arribant també als últims moments de la vida humana. No oblidem mai en quin costat ens situem.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Recés de Quaresma amb els catecúmens

El bisbe Salvador va presidir, el passat 9 de març, el tradicional recés de Quaresma a la catedral.

En aquesta ocasió, també es va convidar a participar-hi els catecúmens adults que es preparen per rebre els sagraments d'iniciació. El senyor bisbe va centrar la seva reflexió en l'Església i també va fer referència al document final del Sínode, al Jubi-

leu de l'Esperança i al missatge del papa Francesc per a la Quaresma, com a mitjans per millorar la vida personal i comunitària.

Després d'unes paraules específiques per als catecúmens presents, es va tancar el recés amb un Parnostre i un Ave Maria. Els catequistes i els catecúmens es van quedar amb el senyor bisbe per fer el ritu d'elecció dels catecúmens.

CERCA DE VOSOTROS

Siempre en defensa de la vida

Queridos diocesanos:

Cuando un miembro del Pueblo de Dios le recuerda a un pastor del mismo que se le ha olvidado escribir o hablar de algún tema importante de la vida cristiana, queda pensativo o le entran sentimientos de mala conciencia por no haber presentado correcta y adecuadamente el mensaje que transmite la Iglesia para todo el orbe católico como un servicio al mundo de hoy.

Me ocurre a mí en algunas circunstancias de la vida pastoral. En concreto en el tema de la defensa de la vida, desde la concepción hasta la muerte natural, o en este mismo marco mantener una posición clara frente al aborto o a la eutanasia; también resaltar el gran valor de los cuidados paliativos o el acompañamiento de las mujeres embarazadas ante una decisión trascendental en sus propias vidas. O el maltrato de la mujer en el ámbito familiar o profesional. En definitiva todo aquello que significa la defensa y el cuidado de la vida humana como el primer y gran regalo que nos hace Dios a todos los seres humanos.

Para reducir en parte esa primera apreciación recurro a los escritos semanales, ya publicados, de mi dedicación pastoral en nuestra diócesis con el fin de comprobar la importancia dada por mí a este tema de fuerte repercusión en nuestra sociedad. Se apacigua mi sentimiento cuando veo que han sido cinco comentarios, durante los meses de marzo, destinados a sensibilizar a la comunidad diocesana sobre la preocupación y la contundente respuesta de la Iglesia con respecto a la defensa de la vida humana a pesar de la polémica que produce en la sociedad o el consiguiente rechazo que genera su planteamiento. Y, en concreto, lo hace con motivo de la fiesta de la Anunciación del Señor, el día 25 de marzo. En todos mis comentarios me hago eco del mensaje que los obispos de la Comisión Episcopal para la Familia y la Defensa de la Vida de la Conferencia dirigen a todo el pueblo de Dios. El de este año hace referencia al mensaje del Papa sobre el Jubileo que ha convocado e introduce el término «esperanza» como sustrato doctrinal de esta celebración jubilar. El referido mensaje lleva por título: «**Abrazando la vida, construimos esperanza**».

Reconozco que la polarización de ideas y sentimientos en los que vive nuestra sociedad no permite un cierto sosiego en la manifestación de las propias convicciones sin ser acusado de mantener posturas cercanas a una determinada visión política. La tentación es muy clara: el silencio para no molestar a quienes defienden lo contrario. Hoy, sin renunciar a nuestras profundas convicciones, seguiremos la línea, resaltando la problemática actual y sin buscar descalificaciones, que marca el Papa en la bula de convocatoria, y recoge la Comisión, cuando señala que uno de los signos de esperanza consiste en «tener una visión de la vida llena de entusiasmo para compartir con los demás», cuando incide en la falta de garantías laborales y tutelas sociales adecuadas frente a la búsqueda única de beneficios más que por el cuidado de las relaciones, cuando recuerda la cantidad inmensa de abortos que se producen en España (sólo en el año 2023, 103.097), cuando se pide impulsar políticas públicas que no solo protejan a las familias, sino que también favorezcan un entorno económico y social propicio para que los jóvenes puedan formarlas con estabilidad. Esto incluye asegurar empleos dignos y estables, un salario justo, una vivienda adecuada y ofrecer incentivos que disuadan de la emigración. Por lo demás es fundamental revalorizar la maternidad, reconociéndola no solo como un acto biológico, sino como una verdadera vocación que debe ser apoyada y celebrada. Es tremendo que para alguien esto suponga una teoría del pasado más oscuro.

Son muchos aspectos concomitantes de este tema que nos ocupa y preocupa llegando también a los últimos momentos de la vida humana. No olvidemos nunca el lado en el que nos situamos.

Con mi bendición y afecto.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

Via Crucis al Sant Crist i trobada de congregacions dels Dolors

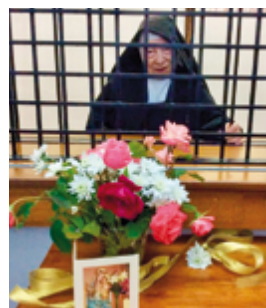
Els arxiprestats de la ciutat de Lleida van celebrar, el passat 9 de març com cada any, el tradicional Via Crucis al Sant Crist de Balaguer. D'aquesta manera es posa un èmfasi especial a l'inici de la Quaresma, que havia començat el Dimecres de Cendra, el 5 de març. Prop d'un centenar de persones van anar resseguint les diferents estacions del Via Crucis pel recorregut del Mont Calvari, fins arribar a la basílica del Sant Crist.

El mateix diumenge, l'església de Sant Bartomeu d'Alpicat va acollir una trobada que va reunir congregacions de la Mare de Déu dels Dolors de tota Catalunya. El bisbe Salvador va presidir l'Eucaristia.

Alpicat també té una congregació amb un pas dedicat als Dolors. Entre els assistents hi havia un grup de nens i nenes del Col·legi Episcopal que van fer una ofrena durant l'Eucaristia.

Mor la religiosa M. Carmen Mercadé

La religiosa lleidatana Maria Carmen Mercadé Palau va morir, el passat 7 de març a Huelva als 93 anys d'edat, després d'haver dedicat 64 anys de la seva vida a ser monja contemplativa. Nascuda a Lleida, de jove va estudiar la carrera de magisteri i va obtenir una plaça per fer de mestra, però ho va deixar tot per entrar a la congregació Obrats de Cristo Sacer-

dote. Al llarg dels anys ha passat per convents de Saragossa, Salamanca, Madrid, Montcada de València, Orpesa i, finalment, Huelva, on va rebre sepultura.

El dissabte 15 de febrer es va celebrar una missa funeral a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, presidida per Mn. Manel Mercadé, nebot de la religiosa.

L'ACO i el Dia de la Dona

Acció Catòlica Obrera de Lleida (ACO) va celebrar, el dia 6 de març, la tradicional vetllada del Dia de la Dona Treballadora a la parròquia de Santa Teresina. Durant aquest temps d'oració es van recordar totes les dones treballadores que dediquen el seu temps a donar vida a totes

les persones que tenen al seu costat, es va veure un vídeo, es va resar una oració de la Mare Teresa de Calcuta, i es van poder escoltar testimonis de dones lleidatanes que han estat capdavanteres en la defensa dels drets de les dones. Amb aquesta vetlla l'ACO reivindica que les dones han de poder

gaudir d'una societat totalment igualitària.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «El Cor de Crist és sortida, és donació, és trobada. En ell ens fem capaços de relacionar-nos d'un mode sa i feliç, i de construir en aquest món el Regne d'amor i de justícia. El nostre cor, unit al de Crist és capaç d'aquest miracle social» (6 de desembre).

@Pontifex_es: «Tantes guerres, desencadenades per l'avidesa de matèries primeres i de diners, alimenten una economia armada que exigeix inestabilitat i corrupció. Quin escàndol i quina hipocrisia: la gent mor mentre els negocis que causen violència i mort prosperen!» (9 de desembre).

@Pontifex_es: «L'Esperit Sant és la font que manté sempre viva l'esperança. La seva presència en la nostra vida ens ajuda no sols a tenir esperança, sinó a irradiar-la, a brindar-la a la humanitat, que tant la necessita» (11 de desembre).

@Pontifex_es: «La pietat popular, que expressa la fe amb gestos simples i llenguatges simbòlics arrelats en la cultura del poble, revela la presència de Déu en la història, enforteix la relació amb l'Església i és ocasió de trobada i de festa» (15 de desembre).

Trobada de laics a Montserrat

La Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar (CIAS) va celebrar, el passat 8 de març, la Trobada Interdiocesana de Laics de Catalunya al monestir de Montserrat, en el marc dels actes del Mil·lenari de l'Abadia. Hi van participar al voltant de 230 persones de totes les diòcesis de Catalunya i també hi va estar representada la de Lleida.

Aquesta és la desena trobada d'aquestes característiques que es fa, i sobretot vol ser un moment de reflexió i també de crear vincles entre totes aquelles persones que participen activament en les parròquies, moviments i associacions de l'Es-

glésia. Aquest any s'ha començat un nou camí per reflexionar en el futur, després que l'any passat es marqués com a fita el Primer Anunci. Recollint el que va marcar el congrés, la doctora Montserrat Esquerda, especialista en Pediatria, Psicologia, Bioètica i Dret, va pronunciar una conferència en què va aportar quatre línies de treball en la vida pública: que els cristians siguin font de guarició en un món malalt; que interioritzin el fet de ser persones de pregària; treballar per una comunitat acollidora, i no quedar-se amb el petit món de cadascú, sinó tenir una actitud de sortida per anar al món.

Els bombers de Lleida celebren sant Joan de Déu

Els bombers de Lleida van celebrar, el 7 de març, una missa al Parc de Bombers en honor al seu patró, sant Joan de Déu. Després de la celebració de l'Eucaristia, els bombers també van fer un acte d'homenatge als seus companys difunts, demanant la protecció del sant. Com a novetat d'aquest any, es va repartir per primer cop entre els assistents un panet batejat com «la sirena de sant Joan de Déu», una iniciativa que vol potenciar la religiositat popular.

Preparatius dels joves que faran el Camí de Sant Jaume

Una trentena de joves que aquest estiu faran el tradicional pelegrinatge pel Camí de Sant Jaume van celebrar la primera trobada de preparació per a aquesta experiència. El bisbe Salvador va voler-se trobar amb els nois i noies, a qui va explicar quin és el sentit espiritual de fer el Camí, al marge de la vivència lúdica.

D'altra banda, els alumnes de tercer d'ESO del Col·legi Episcopal van rebre la visita del president de la Confraria de la Sagrada Família i Sant Cristòfol, més coneguda popular-

ment com «La Somereta», Francisco Kiko Seijo, en el marc de la preparació de la Setmana Santa. Els joves van poder conèixer què és i què

fa una confraria, i van poder experimentar la sensació de carregar un pas, pujant a les espatlles a altres companys.

REFLEXIONS

Ara és l'hora del teu salm

La pregària de petició és freqüent en la nostra relació amb Déu. No sovintegen tant, però, les pregàries de lloança i d'acció de gràcies. Lloança per la seva grandesa, per la seva providència, per la seva proximitat... Agraïment per la vida, pel seu amor, per la seva misericòrdia...

Un pare de família, encara jove, recollint una proposta del sacerdot que acompanya un recés del seu grup de matrimonis, va escriure una adaptació del salm 136. Respectant l'inici, el continua des de la pròpia vivència. El va cloure recollint el final de l'original. Aquest en fou el resultat: «Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo! Perdura eternament el seu amor. / Enaltiu el Déu dels déus. / Perdura eternament el seu amor. / Enaltiu el Senyor dels senyors. / Perdura eternament el seu amor». Gràcies, Senyor, per estimar-nos i per acceptar-nos tal com som. «Perdura eternament el seu amor». Ell creuà la Maria en el meu camí i continuarem caminant junts.

«Perdura eternament el seu amor». Ens ha beneït amb cinc fills xamosos. «Perdura eternament el seu amor». Hem arribat a la maduresa, envoltats d'unes bones famílies i amistats. «Perdura eternament el seu amor». M'ha donat salut, esperança i optimisme. «Perdura eternament el seu amor». Ha fet de la meua petitesa un gra de mostassa. «Perdura eternament el seu amor». Gra de mostassa que creix i em fa sentir important al seu costat. «Perdura eternament el seu amor». Amb confiança i paciència m'ha acompanyat. «Perdura eternament el seu amor». Sempre vora meu, fins i tot en els moments més febles de la meua fe. «Perdura eternament el seu amor. / Enaltiu el Déu del cel, / Perdura eternament el seu amor.»

Aquesta pregària de lloança i acció de gràcies, experiència de pregària personal en la intimitat, des de la vida, esdevé font de lloança, d'elevació de l'esperit a Déu, des d'una confiança amorosa i joiosa. És un reconeixement a Déu per tots els seus beneficis, pel seu amor, per la seva fidelitat. Ens comunica la bondat de Déu envers els seus fills i filles i ens obre la possibilitat d'unir-nos en una mateixa lloança a Déu Pare, Canteu al Senyor un càntic nou, lloeu-lo d'un cap a l'altre de la terra (Is 42,10).

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Is 65,17-21 / SI 29 / Jo 4, 43-54]. Sant Benjamí, diaca i màrtir (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i màrtir; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia; sant Guui.

1. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / SI 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Venanci, bisbe i

mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità; sant Hug, bisbe.

2. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / SI 144 / Jo 5,17-30]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); sant Francesc Coll i Guitart.

3. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / SI 105 / Jo 5,31-47]. Sant Nicetas, abat; beata Guimar.

4. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / SI 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / SI 7 / Jo 7,40-53]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prevere dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); san-

ta Emília, verge i màrtir; santa Maria-Crescència Höss, verge franciscana.

6. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Is 43,16-21 / SI 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8, 1-11]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillel, abat.

Diumenge IV de Quaresma (C)

COMENTARI

«Hem d'alegrar-nos perquè aquest germà teu ha tornat viu»

El retorn del fill pròdig (1773) de Pompeo Batoni. Museu d'Història de l'Art de Viena (Àustria)

No hi ha dubte que una de les paràboles més extraordinàries de Jesús és la que llegim en l'evangeli d'avui. Habitualment parlem de la paràbola del fill pròdig. Però el protagonista és el pare, un pare ple d'amor i de misericòrdia. És el Pare-Déu. Sovint ens fixem en el fill petit, que marxa de casa, *que dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta*. Però després decideix anar a trobar el seu pare, quan *tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava*. Quina serà la reacció del pare? *Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué*. El pare cada dia esperava el retorn del seu fill. I llavors *corregué a tirar-se-li al coll i el besà*. El pare va a buscar el fill que havia marxat de casa. I el primer que fa és besar-lo. Que sàpiga de seguida que l'estima. I ja no vol saber res més: *Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho*. Res de preguntes, res de saber si està penedit, de si ja es vol quedar a casa per sempre, o de què ha fet; no importa el passat. Només importa que *aquest fill meu que ja donava per mort ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat*. Un amor extraordinari pel seu fill que havia marxat de casa. Però el seu germà gran no pensa així: *Indignat no volia entrar a casa; aquest fill teu, li diu al pare que ha sortit a buscar-lo. No se'l sent germà. Però el pare subratlla: Aquest germà teu que ja donàvem per mort, ha tornat viu. Per això ara hem d'alegrar-nos i fer festa*. El pare estima els dos fills per igual; fa festa perquè n'ha recuperat un que semblava que s'havia perdut i estima igualment l'altre que s'ha quedat a casa. Però els dos fills pequen de falta d'amor; l'un ha marxat, l'altre no ha après de l'amor del pare. El pare fa realitat el que diu sant Pau: *som una creació nova, tot el que era antic ha passat*. Només queda l'amor immens de Déu Pare. Tornant al Pare no compta el passat; només compta saber estimar. El fill gran també és pecador. A quin fill ens assemblem?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

► Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.*

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: «Pare, dona'm la part de l'herència que em toca.» Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat.

Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: «Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors.» I se n'anà a trobar el seu pare.

«Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: «Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu.» Però el pare digué als criats: «Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat.» I es posaren a celebrar-ho.

«Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: «Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras.» El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: «He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?»

El pare li contestà: «Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat.»»

► Lectura del libro de Josué (Jos 5,9a.10-12)

En aquellos días, dijo el Señor a Josué: «Hoy os he quitado de encima el oprobio de Egipto». Los hijos de Israel acamparon en Guilgal y celebraron allí la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. Al día siguiente a la Pascua, comieron ya de los productos de la tierra: ese día, panes ácidos y espigas tostadas. Y desde ese día en que comenzaron a comer de los productos de la tierra, cesó el maná. Los hijos de Israel ya no tuvieron maná, sino que ya aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

► Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,17-21)

Hermanos: Si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo. Todo procede de Dios, que nos reconcilió consigo por medio de Cristo y os encargó el ministerio de la reconciliación. Porque Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirles cuenta de sus pecados, y ha puesto en nosotros el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo exhortara por medio de nosotros. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no conocía el pecado, lo hizo pecado en favor nuestro para que nosotros llegáramos a ser justicia de Dios en él.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: «Padre, dame la parte que me toca de la fortuna». El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, se marchó a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y se contrató con uno de los ciudadanos de aquel país que lo mandó a sus campos a apacentar cerdos. Deseaba saciarse de las algarrobas que comían los cerdos, pero nadie le daba nada. Recapacitando entonces, se dijo: «Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros». Se levantó y vino a donde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se le conmovieron las entrañas; y, echando a correr, se le echó al cuello y lo cubrió de besos. Su hijo le dijo: «Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo». Pero el padre dijo a sus criados: «Sacad enseguida la mejor túnica y vestídsela; ponedle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero cebado y sacrificadlo; comamos y celebremos un banquete, porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado». Y empezaron a celebrar el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y la danza, y llamando a uno de los criados, le preguntó qué era aquello. Este le contestó: «Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha sacrificado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud». Él se indignó y no quería entrar, pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Entonces él respondió a su padre: «Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; en cambio, cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado».

El padre le dijo: «Hijo, tú estás siempre conmigo, y todo lo mío es tuyo; pero era preciso celebrar un banquete y alegrarse, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado».